

Пламен Тотев
Червенокосата

По света има много легенди за велики майстори на меча. Един, обаче, има повече победи от който и да е роден от жена мъж на тази земя. Името му тъне в забрава и може да се намери само сред окъсаните страници на древните томове – Скелд. Безчет са кървавите сражения, в които е участвал, а древните писания твърдят, че душите, които е изпратил в отвъдното, са колкото звездите по небосклона в някоя ясна нощ. Някои смятат, че това е бил някой от старите богове, слязъл на Земята за да се позабавлява. Други пък приписват огромната му мощ на меча му Мрак – име, което се споменава със страхопочитание даже и във подвързаните с човешка кожа книги на черните магове от юг. Разказват, че този меч бил изкован от самия Ендър – най-добрият майстор-оръжейник на всички времена. Легендата твърди, че в черното му острие била вградена част от душата на самия Сатана и, че който го притежавал бил обречен да загуби напълно разума си. Това била цената за силата, която той давал на притежателя си.

Никой така и не могъл да каже дали старите предания са верни. След като Скелд се самоубил, никой вече не видял меча му.

Казват, че той още чака новия си господар.

Може би най-забележителното нещо у Алая след спривавия характер беше косата и. Рядко се среща такава червена коса – дълга и блестяща и сякаш всеки неин косъм гореше със свой пламък и това придаваше доста внушителен вид на притежателката и. Алая я носеше сплетена на малки плитчици, всяка една от които на края беше хваната с изящно изработена златна халка. Когато ходеше те се извиваха в такт с гъвкавата и походка и хората се спираха за да я погледат. Някои от по-смелите младежи се осмеляваха да се пошегуват, като подхвърлят зад гърба и, че косата и приличала на жар, в която се гърчат отровни змийчета, но обикновено скъпо заплащаха за тази си дързост.

Мъждивият пламък на факлата едва успяваше да разпръсне гъстият мрак в коридора. Алая вървеше бавно и оглеждаше всяка педя от пода пред себе си. Така и не знаеше какво прави тук. Беше глупаво да повярва на един сън, но въпреки това беше дошла тук – в галериите, които минаваха под града и за които се твърдеше, че са обитавани от злите сили. Ако беше с всичкия си Алая никога не би дошла в тези мрачни подземия, още повече, че я побиваха тръпки от затворени помещения. Но този сън. От както и се яви преди няколко нощи тя коренно се промени. Все още си беше онази спривава красавица, която караше хората да се „вкаменияват“ още щом се появеше на улицата, но сега в очите и липсваше онзи плам, онази жар, която караше мъжете да полудеят от любов.

Нещо я зовеше от дълбините на подземията тя не можеше да му устои. И ето сега беше на път водена от онзи шепнещ глас, който я омагьоса в съня и.

Завой на ляво, после нещо като лабиринт, след това отново на ляво – сякаш знаеше пътя, сякаш беше идвала стотици пъти тук. Най-накрая достигна едно голямо помещение. В средата му лежеше изгнил ковчег, а един черен меч лежеше на позлатения му капак. Ръката на Алая неуверено застина над дръжката му. Нещо вътре в нея я караше да не се доверява на този странен глас, който настойчиво шепнеше в главата и: „Вземи го, той е той. Вземи го и светът ще бъде в краката ти.“

В този момент се появиха пазачите на меча – Страх, Слабост, Съмнение и Омраза. Те се завъртяха около нея, шепотът им се забиваше като нажежени остриета право в душата и, а костеливите им ръце я побутваха, драскаха... Дъхът им вонеше на гнило, на смърт. „Една целувчица, красавице“ – мълвяха те, „Една целувчица, и ти няма да имаш нужда от това старо парче метал!“

Алая не издържа. Грабна меча и усети как могъща сила се разлива по тялото и. Тя я обгърна от главата до петите, проникна в душата и и я промени изцяло. Очите на девойката загубиха своят блясък. Устата и се отвори и от там долетя яростен писък. Ръката и с лекота повдигна тежкото острие и замахна за да прогони призраците, но те не дочакаха удара. Страх, Слабост, Съмнение и Омраза просто се изпариха във въздуха. Само истеричният им смях продължаваше да се носи из галериите. Алая стискаше дръжката, сякаш това беше част от самата нея. От острието се издигаше черна пара и когато тя го повдигна пред очите си, видя, че по тъмното му острие беше изписано едно име – Мрак.

Алая влезе в кръчмата и се огледа за Дрота. Видя го приседна край огнището с халба тъмно пиво в ръка. Очите му се впиха в нея и после някак страховито се зареяха към тавана. Той знаеше какво го очаква тази вечер. От както беше срещнал Алая и нейният черен меч преди три години, животът му на второстепенен магьосник – чернокнижник коренно се беше променил. Заедно бяха преживели стотици прежеждия. Може би беше влюбен в червенокосата жена, но повече се страхуваше от могъщата сила, която се криеше в слабото и тяло. От ден на ден тя все повече се затваряше в себе си. Караше го да се рови по цели месеци из древните магически книги, които му носеше от някои от странстванията си и избухваше в неописуем гняв, когато той не можеше да намери това, което и трябваше. До вчера.

Алая грубо си проби път през мъжете, които бяха насядали около

масите. Ръката и се стовари върху рамото на Дрота и после почти го изрита на вълн.

В полутъмното помещение всичко беше грижливо подготвено. Пентаграмата беше внимателно начертана по средата на стаята и във всеки един от лъчите и беше закрепена черна свещ.

Дрота зачете заклинанието. После посипа пентаграмата с кръвта на току що убитата млада жена. В центъра започна да се оформя огнено кълбо, което прерасна в огромен демон. „Кой се осмелява да вика Ормузд – повелителят на деветия кръг на Ада.“ – гласът му прокълнтя между стените на стаята и накара цялата сграда да се разтресе. После погледът му се спря на Алая. „Ах, ти ли си била. Значи най-сетне ме откри“ – промълви той и гротескното му лице се озари в зъбата усмивка. „Значи силата на Мрак не ти беше достатъчна. Добре ето ти договора. Трябва да го подпишеш със собствената си кръв и ще получиш това, което искаш. А в замяна на това душата ти ще бъде моя“ – и смехът му отново разтресе сградата. Алая сръза лявата си длан с Мрак и с острието му написа името си на пергаментата. После с едно движение отсече главата на Ормузд. Шурнаха пламъци, които обгърнаха Алая.

От сенките се отдели една закачулена фигура и с едно махване угаси пожара, който беше обхванал всичко. Дрота не можеше да помръдне от ужас. От угасналите пламъци излезе Алая, но това не беше вече тя. Когато я погледна в очите той усети как кръвта в жилите му се смразява. В следващият миг беше само къс гранитна скала, с очертанята на човешка фигура.

Устните на Алая се разтеглиха в усмивка. Мъжът с качулката сложи огромната си ръка на рамото и. „Върни ми меч“ – промълви той с тих басов глас. „Той повече няма да ти трябва. Освен това в него има нещо, което ми принадлежи, нещо, което бях загубил отдавна.“ Алая се изсмя и запрати черното острие право към сърцето му. Мъжът го улови с една ръка. После го пречупи. Някаква сребриста мъгла се процеди от острието и плъзгайки се по дръжката попи в ръката му. После мъжът седна с кръстосани крака на пода и се вгледа в изуменото изражение на Алая. Сега беше негов ред да се засмее. Той махна с ръка сякаш вече му беше омръзнало да я гледа и я отпращаше.

Алая сърдито се завъртя и излезе от стаята. Едната от змиите на главите впи немигащите си очи в тъмната фигура, която продължаваше да седи на пода. Раздвоеното и езиче се стрелна на вълн за да проучи обстановката. В следващия миг боязливо се сви при останалите си посестрими.

КРАЙ

© Пламен Тотев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/678>]